

Sygn. akt II K 158/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - **SSR Marcin Kulikowski**

Protokolant - I. M.

w obecności Prokuratora Kamila Rogozińskiego

po rozpoznaniu w dniach: 11 maja 2016r, 8 czerwca 2016r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach

przeciwko

G. P. (P.)

synowi H. i B. zd. C.

ur. (...) w T.

oskarżonemu o to, że

w dniu 17 października 2015r. w M., na drodze wojewódzkiej nr (...) kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez niezastosowanie się do wymogu ruchu prawostronnego i zjechał na pas ruchu dla kierunku przeciwnego, w wyniku czego spowodował nieumyślnie wypadek polegający na zderzeniu z samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez M. O., który to pojazd zderzył się z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. M., czego następstwem była śmierć M. O.;

to jest o czyn z art. 177§2 kk;

-orzeka-

1. oskarżonego **G. P. (P.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 177§2 kk i za to na mocy art. 177§2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;
3. na mocy art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
4. na mocy art. 72§2 kk w zw. z art. 43a§1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 1000 (jeden tysiąc) złotych;
5. na mocy art. 46§1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. O. kwotę 80 000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

6. na mocy art. 2 ust.1 pkt.3 i art. 3 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty, a na mocy art. 627 kpk obciąża go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 5126,39 (pięć tysięcy sto dwadzieścia sześć, 39/100) złotych.

IIK 158/16 UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2015r około godz. 5.25 G. P. jechał kierując samochodem marki P. o nr rej. (...) na terenie M. drogą wojewódzką (...) od strony T. w kierunku K.. Było ciemno, a jednia była mokra. W tym samym czasie z kierunku przeciwnego jechał sznur pojazdów. W pewnym momencie pojazd kierowany przez G. P. zaczął jednostajnym, łagodnym torem zjeżdżać na przeciwległy pas ruchu, przekraczając oś jezdni. Jadący z naprzeciwka samochodem marki B. A. W., aby uniknąć zderzenia odbił kierownicą w prawo, na pobocze. Udało mu się uniknąć zderzenia i pojechał dalej. Samochód P. kierowany przez G. P. na lewym pasie ruchu uderzył swoją przednią lewą stroną w lewą przednią stronę samochodu R. o nr rej. (...) kierowanego przez M. O., który jechał za samochodem B.. W wyniku tego zderzenia samochód R. został odrzucony w prawą stronę, na pobocze, przy czym zanim ostatecznie się zatrzymał uderzył lekko w jadący za nim samochód W. T. o nr rej. (...) kierowany przez R. M.. Za samochodem V. (...) jechał pojazd V. (...) prowadzony przez P. N.. Kierujący ten widząc gwałtowne hamowanie samochodu go poprzedzającego również nacisnął na hamulec i skręcił w prawo, aby uniknąć zderzenia. W rezultacie tego manewru jego pojazd wjechał do rowu.

W wyniku tego zdarzenia kierujący samochodem R. M. O. doznał rozległych obrażeń ciała w postaci: krwotoku podpajęczynówkowego i do komór mózgu, wielokrotnego złamania żeber z rozerwaniem mięszu płucnego, stłuczenia płuc, pęknięcia aorty poniżej łuku z masywnym krwotokiem do jam opłucnowych, wielokrotnego pęknięcia kopuły wątroby z krwotokiem do jamy otrzewnowej, złamania kości przedramienia lewego, rozerwania spojenia łonowego, otarcia naskórka na kończynach. W wyniku w/w obrażeń zmarł na miejscu wypadku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: A. W. (k.19-20 akt post. sądowego, k.14-15 zbioru C), M. M. (k. 20 akt post. sądowego), R. M. (k.17odw.-18 akt post. sądowego, k. 9-10 zbioru C), P. N. (k.18-19 akt post. sądowego, k.4-5 zbioru C), opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków (k. 164-182 zbioru A, k.26-27 akt post. sądowego), opinii z przeprowadzonej sekcji zwłok (k.26-28 zbioru A), protokołów oględzin (k.2-10 zbioru A), dokumentacji fotograficznej (k.143 zbioru A), protokołów badań krwi (k. 14, k. 35 zbioru A).

Oskarżony G. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k.17).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie, w którym nie przyznał się do spowodowania zdarzenia będącego przedmiotem postępowania nie zasługują na wiarę. Pozostają w rażącej sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Świadek A. W. zeznał, że w dniu zdarzenia w godzinach wczesnorannych jechał swoim samochodem w kierunku T.. Za jego samochodem jechał pojazd R. pokrzywdzonego. Świadek zeznał, że w pewnym momencie zauważył, jak jadący z naprzeciwka samochód osobowy koloru ciemnego zaczął delikatnie zjeżdżać na pas ruchu, którym poruszał się świadek. Samochód ten przekroczył oś jezdni i przejechał na przeciwny pas. Świadek W., aby uniknąć zderzenia z tym samochodem odbił kierownicą w prawo, zahaczając również o pobocze. Po chwili świadek usłyszał dobiegający z tyłu odgłos uderzenia oraz w lusterku zauważył przemieszczające się pojazdy (k.19-20 akt post. sądowego, k.14-15 zbioru C w odczytanym zakresie).

Świadek M. M., pasażer podróżujący wspólnie z A. W. potwierdził, że jadący z naprzeciwka samochód osobowy zaczął zjeżdżać na pas ruchu, którym podróżowali świadek i jego kolega. Kierujący pojazdem A. W. zmuszony był odbić

kierownicą w lewo, aby uniknąć zderzenia. Świadek dodał również, że pojazd ten zjeżdżał na przeciwny pas ruchu łagodnie, a nie gwałtownym manewrem (k. 20 akt post. sądowego).

Zeznania w/w świadków odpowiadają prawdzie. Sąd spójne i konsekwentne. Nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, pochodzą od osób w żaden sposób nie związanych z oskarżonym ani pokrzywdzonym, nie mają więc żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Nadto treść ich zeznań koreluje z innymi zebranymi w sprawie dowodami, w szczególności z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Świadek R. M. zeznał, że w dniu zdarzenia jechał samochodem V. (...) w kierunku T.. Jechał w kolumnie samochodów. Było jeszcze ciemno, nawierzchnia jezdni była mokra. Około godz. 5.30 świadek zauważył, że po jego pasie ruchu, sunie bokiem (jakby rykoszetem do tyłu) samochód koloru czerwonego. Świadek nacisnął na hamulec. Czerwony pojazd zahaczył jeszcze prawy przedni róg samochodu świadka, a następnie wpadł tyłem do rowu. Świadek dodał też, że jadący za nim samochód V. (...), po tym, jak świadek zahamował wjechał do rowu, aby uniknąć zderzenia. Kiedy rozwidniło się świadek zauważył również stojący na jezdni pod skosem, w kierunku K. inny samochód. Świadek dodał również, że pojazdy w kolumnie nie poruszały się szybko, żaden pojazd nie wyprzedzał innych. Oskarżony na miejscu zdarzenia mówił, że wracał z nocnej zmiany z pracy w kopalni (k.170dw.-18 akt post. sądowego, k. 9-10 zbioru c w odczytanym zakresie).

Świadek P. N., kierujący w czasie zdarzenia samochodem V. (...) zeznał, że warunki drogowe były trudne. Było mgliście, jezdni była mokra. Jechał za samochodem V. (...), a kiedy zauważył, że poprzedzający pojazd hamuje również nacisnął na hamulec oraz odbił kierownicą w prawo, aby uniknąć zderzenia. W rezultacie wjechał do rowu. Świadek nie widział momentu zderzenia, widział natomiast sunący bokiem do tyłu w stronę rowu samochód R.. Świadek podał również, że oskarżony jechał P. od strony T.. Świadek podszedł do pojazdu R., jego kierowca nie reagował. P. N. razem z inną osobą próbowali wyłamać drzwi od strony kierowcy, jednak były w taki sposób zakleszczone, że nie dali rady. Świadek zeznał również, że pokrzywdzony miał zapięte pasy bezpieczeństwa. (k.18-19 akt post. sądowego, k.4-5 zbioru C w odczytanym zakresie).

Zeznania świadków R. M. i P. N. również odpowiadają prawdzie. Świadcowie zeznawali to, co widzieli i zapamiętali ze zdarzenia, nie widzieli momentu wypadku, a jedynie powypadkowe zachowanie samochodu R.. Ich relacje są spójne i wzajemnie się uzupełniają.

Z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych wynika, że do zderzenia samochodów P. i R. doszło na pasie ruchu właściwym dla samochodu R.. P. uderzył lewą przednią częścią nadwozia uderzył w lewą przednią część samochodu R.. Następnie R. przemieścił się na lewe pobocze, a P. pozostał w położeniu powypadkowym. Prędkości kolizyjne pojazdów wynosiły odpowiednio 64 km/h dla P. i 49 km/h dla R.. Pojazd R. jechał swoim, prawym pasem ruchu i bezpośrednio przed zderzeniem kierujący odruchowo skręcił w prawo, natomiast kierujący P. jadąc z kierunku przeciwnego po łuku wjechał na lewy pas ruchu.

We wnioskach opinii biegły podał, że jedyną przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem P., który zjechał na pas ruchu dla kierunku przeciwnego. Zachowanie kierującego samochodem R. było prawidłowe, kierujący ten zjechał przed zderzeniem maksymalnie do prawej krawędzi jezdni, wykorzystując wszystkie możliwości uniknięcia wypadku (k. 164-182 zbioru A).

Opinia powyższa została wydana przez biegłego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych, wydana na podstawie oględzin miejsca zdarzenia i analizy materiałów zebranych w aktach sprawy. Podczas przesłuchania na rozprawie biegły w całości podtrzymał wnioski wynikające z jego opinii. Dodał, że dla ustalenia w/w wniosków nie miały znaczenia zeznania oskarżonego złożone w charakterze świadka. Dla ustalenia, w którym miejscu doszło do kontaktu pojazdów kluczowe znaczenie miały dowody o charakterze materialnym, w postaci dokumentacji i szkicu miejsca zdarzenia. Biegły podał również, że przy opracowywaniu opinii uwzględnił też ślady, które nie zostały naniesione na szkic miejsca zdarzenia, ale są widoczne na fotografiach. Nadto biegły podał, że nastąpił kontakt

pojazdów R. i V. (...) generalnie nie miał wpływu na usytuowanie końcowe samochodu R.. W wyniku kontaktu tych pojazdów R. mógł jedynie zostać lekko obrócony (k.26-27 akt post. sądowego).

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności i rzetelności w/w opinii.

Z opinii z oględzin i sekcji zwłok M. O. wynika, że u pokrzywdzonego stwierdzono: rozległe obrażenia ciała w postaci krwotoku podpajęczynówkowego i do komór mózgu, wielokrotnego złamania żeber z rozerwaniem mięszu płucnego, stłuczenia płuc, pęknięcia aorty poniżej łuku z masywnym krwotokiem do jam opłucnowych, wielokrotnego pęknięcia kopuły wątroby z krwotokiem do jamy otrzewnowej, złamania kości przedramienia lewego, rozerwania spojenia łonowego, otarcia naskórka na kończynach, które to obrażenia były przyczyną zgonu (k.26-28 zbioru A).

Z opinii biegłych rzeczoznawców motoryzacyjnych wynika, że stan techniczny pojazdów P. i R. nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg zdarzenia, a stwierdzone uszkodzenia w/w samochodów stanowiły skutek, a nie przyczynę wypadku (k. 40-79, k. 80-106 zbioru A).

Brak jest podstaw do zakwestionowania rzetelności w/w opinii biegłych, nie zawierają one wewnętrznych sprzeczności, są spójne, a wynikające z nich wnioski jednoznaczne.

Obydwaj uczestnicy wypadku byli trzeźwi (k.14, k.35 zbioru A).

W przekonaniu Sądu zebrany w sprawie i wyżej omówiony materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony G. P. w dniu 17 października 2015r na terenie M., na drodze wojewódzkiej nr (...), kierując samochodem marki P. o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez niezastosowanie się do wymogu ruchu prawostronnego, zjechał na przeciwny pas ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki R. o nr rej. (...), kierowanym przez M. O., który to pojazd następnie zderzył się z samochodem V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. M., a następstwem zdarzenia była śmierć M. O..

Okoliczności zdarzenia wskazują, że swoim zachowaniem oskarżony G. P. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 177§2 kk.

W sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające odpowiedzialność oskarżonego za czyn, którego się dopuścił.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące. Do pierwszej kategorii zaliczono przede wszystkim rozmiary skutków zdarzenia, w tym śmierć innego uczestnika, a w całym zdarzeniu uczestniczyły łącznie cztery pojazdy. Zachowanie oskarżonego spowodowało zatem realne, duże zagrożenie bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu.

Jako okoliczność łagodzącą potraktowano fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonego oraz nieumyślny charakter naruszenia obowiązujących zasad ruchu drogowego.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jednego roku pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, uwzględnia rozmiary skutków zdarzenia oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy.

Należy również zauważyć, że oskarżony nigdy wcześniej nie był karany, czyn miał charakter nieumyślny. Z zebranego materiału dowodowego można wyprowadzić wniosek, że zjechanie na przeciwny pas ruchu nie było wynikiem brawurowej, niebezpiecznej jazdy oskarżonego, lecz rezultatem tego, że zasnął za kierownicą. Wskazują na to następujące okoliczności: bardzo wczesna pora zdarzenia, fakt, iż oskarżony wracał do domu po pracy na nocnej zmianie, niewysoka prędkość samochodu przed wypadkiem oraz fakt, iż samochód oskarżonego zjeżdżał na przeciwny pas ruchu nie gwałtownym manewrem, lecz łagodnym, jednostajnym torem.

Okoliczności powyższe wskazują, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, fakt dopuszczenia się przez niego przestępstwa miał charakter incydentalny. Dlatego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono tytułem próby na okres 2 lat.

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności, pomimo jej niewykonania spełni swoje cele wobec oskarżonego, zdyscyplinuje go i sprawi, że w przyszłości nie dopuści się podobnego zachowania.

Wymierzona na podst. art. 71§1 kk grzywna stanowić będzie dla oskarżonego, wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności realną dolegliwość, a wysokość grzywny pozostaje w jego możliwościach płatniczych.

Na podst. art. 72§2 kk w zw. z art. 43a§1 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczony środek karny będzie kolejnym elementem dyscyplinującym oskarżonego w okresie próby.

Na podst. art. 46§1 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Należy podkreślić, że instytucja z art. 46§1 kk ma w pierwszej kolejności pełnić funkcję kompensacyjną, a zadośćuczynienie powinno mieć wymiar realny. W ocenie Sądu zasądzona kwota uwzględnia rozmiary bólu i cierpienia związanego ze stratą osoby najbliższej – męża. Pokrzywdzony był osobą młodą, właściwie dopiero zaczynającą wspólne życie z oskarżycielką posiłkową. Nie ulega najmniejszych wątpliwości, że na skutek zdarzenia dotychczasowe życie oskarżycielki posiłkowej zmieniło się w sposób radykalny na niekorzyść. Nie sposób tym samym uznać zasądzonej kwoty zadośćuczynienia za wygórowaną.

O opłacie orzeczono na podstawie art. 2ust.1pkt.3 i art. 3ust.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Nadto, zgodnie z dyspozycją art. 627 kpk obciążono oskarżonego wydatkami postępowania w łącznej kwocie 5126,39 zł, na którą składają się: koszty zapytania o karalność, ryczałt za korespondencję oraz koszty wydanych w sprawie opinii i ekspertyz.